ПРОТИВНИКИ СОЦІЯЛІЗМУ.

Едмонд де Амічіс.

Не падай на дусі.

Чому, дорогий товаришу, так упадаєш на дусі, кілько разів споглянеш на велике число поборюючих нас неприятелів, або людий байдужних, які стоять з далека від нас? Чому темні сили так легко позбавляють тебе охоти до праці? Хто бистрим оком схоче переглянути їх ряди від кінця до кінця, не лише не тратить надії ,а противно, здобуде тим сильнійшу основу для своєї віри, бо дійсну радість справить єму вид неприятельського табору.

Самі не вірять в те, що пишуть.

Бачим, наприклад, цілу армію ґазетярів, які щоденно кидають громи на соціялізм і обкидають його насьмішками і брехнями. Та не всі вони так думають, як пишуть. Богато з них в приватних розмовах не є такі зажерті, як пишуть в своїх ґазетах. Є й такі, що признають соціялістичній партії, що вона служить великій ідеї, що її поступоване є слушне й розумне; признають апостолам соціялізму безінтересовність, благородність, знане.. І коли всї ті гадки не знайдуть найслабшого відгуку в їх статях, коли вони звичайно пристрастно доводять цілком противні річи, то лише тому, що не можуть писати річий, які не подобались би пренумераторам, що утримують ґазету при житю, яка дає їм удержане. Тільки люди з глубокими переконанями можуть бути дійсною і грізною силою. Ті панове не заслугують на імя сильних і неустрашимих ворогів, перед якими соціялізм міг би задрожати.

Закидають нам, а самі не інакші відносю богатших від себе.

Соціялізм пристрастно поборюють, як сам часто бачиш, так звані "добре думаючі" люди. Вони називають соціялістів "бурителями, несовістними аґітаторами, вархолами, завидуючими иншим богацтва, ворогами суспільности". Та нехай тебе се не зворушує. Коли би ти чув більшу часть їх приватних розмов про людий від них богатших, про грошеву аристократію, яка затемнює їх своїм богацтвом, панує над ними силою своїх впливів і дразнить їх своєю гордістю, — ти почув би від них клясичні формули соціялістичної критики. Варта їх бачити, як слідять мутні жерела великих богацтв, як осьмішують лінивих і зарозумілих дармоїдів, як бурять ся проти погубної сили великих богацтв, що "громадять ся в руках невеликої горстки". Вони хотіли б розпяти соціялістів з піддаша, бо вони самі соціялісти з третого поверху, що пристрастно поборюють визискувачів і галапасів з партеру. Як би соціялізм не був ідеєю піддаша, то вони певно вписались би до партії.

Не так вороги соціялізму, як боягузи.

Ось инша група наших співгорожан, яка є причиною твойого засумованя. Є се небогаті урядники, правительственні і приватні, учителї, що становлять так званий хвіст буржуазії, позірно належачи до неї. Вони повинні би, з богатьох зглядів, єднати ся з нами і стати в перших рядах нашої армії. Та в дійсности не богато се робить. Далеко більше стоїть по противній стороні, опирають ся діланю нашої пропаґанди. Такого добродія ніколи не побачиш, щоби читав соціялістичну ґазету, він навіть втікає від нашого товариства. Ти вважаєш їх за ворогів соціялізму, вважаєш їх сліпими, гніваєш ся на них. Та помиляєш ся що до більшости з них. Вони не є сліпі, лише боягузи; їх доля і їх родин є в руках наших противників; признаючи ся до засад соціялізму, могли би втратити заняте, бо їх пильно стережуть; в самій річи вони не є ані свобідні, ані безпечні. Коли тільки партія на стільки зросте, що буде їх могла боронити перед переслідуваними, будуть отверто переходити на нашу сторону, впевняючи, що в тишині духа все визнавали наші засади.

Підуть за тими, хто буде мати в руках власть.

Далі вважаєш неприятелями соціялізму велике число людий з усіх кляс і станів, які на звук слова "соціялізм" рушають раменами і відповідають, що нехочуть чути про соціялізм. Одначе помиляєш ся. Всї вони відкидають соціялізм не з приводу такого або иншого змісту засад соціялізму, але тільки і виключно тому, що він є новою ідеєю.

Не маючи ні переконань, ні пристрасти, вони стоять все на такім становиску, яке не вимагає від них ніякого висиленя ума або волї. Є монархістами там, де панує монарція, републиканами в републиці, клерикалами там, де переважає клерикалізм, а демократами під демократичним правлінем. Їх кличем є: "не хочемо бути переслідувані!". Їх нічо не обходить, чи соціялісти помиляють ся, чи мають слушність, чи наша дорога веде суспільство до упадку, чи до поправи; ми для них буителї, і лише тому чують до нас відразу і затикають уха, аби нас не чути. Одинокою їх силою є безвладність. Як тільки почують, що суспільний ґрунт відсуває ся в сторону соціялізму, сейчас всї рівночасно покотять ся в його сторону, як та лява снігу, яку пхнув легкий подув вітру.

Вороги не такі страшні, як видають ся.

Так, товаришу. Вороги соціялізму, перешкоди, які стають йому на дорозї, загально вважають ся далеко грізнійшими, як є в дійсности. Се є щось в роді стародавної системи твердинь, так розложених, що з упадком одної всї стають ся безужиточними. Є армія, що говорить і пише, армія, що продає свої пера, немаюча сили, що плили би з переконаня. Є се товариство взаїмної помочи, без ніякої провідної ідеї, яка би відслонила наготу інтересу. Їх окружає богато людий лінивих і нездарних, не вміючих боронити ся власними силами, або людий, з гори укладаючих зраду. В результаті чують ся слабими, боять ся і бракує їм спритности, щоби боронити ся при помочи малих уступств. До них відносить ся порівнане, яке переводив Люї Блян між сучасною йому суспільністю а Людвиком XI в. останніх хвилях його житя, коли, покриваючи усьміхом свою блідість, упадаючи з ніг, говорив до свойого прибічного лікаря: "Глянь на мене! Я ніколи не чув ся так здоров як нині". Так — говорив Блян — нинішна суспільність чує, що вмирає і не вірить в свій упадок. Певна в свої богацтва, в позірну силу, наївно впевняє вона про свою силу, і помимо безнастанних потрясень, є вдоволена собою. Та тепер вже більше не всьміхаєть ся. Кричать, що соціялізм є варварством, що соціялісти є злочинцями ,проклинають свободу, згадують бога, в якого не вірять. Видко, є вже дуже хорі, бо маячать.

Всї робітники, що працюють в даній індустрії, повинні вступити до юнії, яка представляє сю індустрію. Промислова юнія є одинокою юнією, що дійсно обєднює і одинокою юнією в якій робітники можуть розвинути свою повну економічну силу і сим поліпшити своє житє.

—o—

Є люди вже з природи так успособлені, що інстинктовно говорять "се не може вдати ся". І воно дійсно не може, о скільки се дотичить їх самих. Та на щасте є инші, які кажуть, "воно може вдати ся" і беруть ся ділом доказати того, що говорять. Ті послідні є творцями історії, а їхні імена ясніють на її сторінках.

—o—

ПОДІЇ В КОРЕЇ В ПРАВДИВІМ СЬВІТЛІ.

(Зізнане наочного сьвідка).

З приводу недавних повстань в Кореї, борячої ся за свою независимість в Канаді і Америці почали частійше писати про сей край. Американські журналісти подають оповідане місионара - очевидця, находячого ся підчас повстаня Корейців в їх столиці Сеулї.

Сей місионар, на імя Армстронґ написав своє оповідане в формі докладної записки, в котрій він перестерігає суспільність Злуч. Держав відносити ся критично до всїх офіціяльних донесень про події в Кореї, походячі з японських жерел.

Др. Армстронґ 13 марта находив ся в японськім місті Йокогамі, де й дістав завізване заграничних місионарів з Кореї сейчас приїхати до Сеуль, щоби обзнакомити ся близше з фактами і потім донести про се сьвітови. Він провів в Сеулї 2 дні — 16 і 17 марта і був очевидцем всього, що діяло ся тоді в корейській столиці.

"Те, що я бачив, — говорить др. Армстронґ, — викликало в моїй души злобу і співчуте: злобу — проти того варварських способів, з якими японська поліція і жовніри розправляли ся з повстанцями і співчуте до угнетених і безборонних Корейців, домагаючих ся справедливости".

Др. Армстронґ виготовляє подрібний і повний звіт про корейські події, а на сей раз ограничає ся коротким донесенем.

1. Не годить ся з правдою донесене Японців про те, що повстане було викликано чужинцями і місионарами. Мирне населене опрокидує сю заяву, в той час, як японська военна партія і офіціяльна преса продовжають обвинувачувати чужинців і місионарів.

2. Повстане не почалось від місионарських шкіл, як увіряють Японці, але місионарські школи приймали таку-ж участь як правительственні школи.

3. Чужинці в Кореї дуже дивують ся, яким способом Корейці могли виконати так удачно і однодушно своє повстане за независимість. Навіть анґлійські та американські старожильці в Кореї не можуть до сего часу ясно представити собі яким чином бідна придушена Корея могла викликати таке поважне повстане.

4. Методи повстанців ограничувались одним пасивним виступом. Революціонери не робили жадних переступств проти мирних горожан і не ставляли опору навіть підчас арештовань. Фактом є, що ні один із студентів не супротивляв ся поліції і з сьпівом "Манзель" (свобода) вони спокійно йшли до тюрми. Клич "Тонґліп Манзель" (свобода на завсїгди) один тільки обєднував терплячих Корейців.

5. Японська поліція в дійсности еще до теперішного часу не потрафила вишукати дійсних провідників повстаня. Не дивлячись на те, що японські власти арештували всїх корейських повновласників, підписавших ся в числї трийцяти трох під "декляраціею независимости", революційне повстане продовжаєть ся з попереднім ентузіязмом, не видвигаючи на поверхність ні одного провідника, на котрого можна було би вказати, як на виновника повстаня.

Коли японський офіцир спитав корейського попа, хто в дійсности верховодить повстанем, піп відповів: "Всевишній".

— А хто з ним, — запитав тоді офіцир.

Піп холоднокровно відповів: "Двайцять міліонів Корейців".

Місионар розказує дальше, що відбуваюча ся тоді конференція місионарів і чужинців познакомила його з дійсним положенем в Кореї. Всї факти говорили про вопіючу несправедливість японських властий. Японія своїм військовим апаратом, переходячим давнійшу німецьку систему, лягла страшенним тягарем на угнетений корейський нарід, не зважаючи на всяку людяність, не звертаючи уваги на чиї би то не було протести.

Армстронґ розказує дальше, що японські поліціянти і жовніри в найнемилосерднійший спосіб мучили захоплених повстанців, — стараючись добити ся видачі провідників. Більшість осіб підпавших мученю ніколи й не брали участи в повстаню і взяли в нїм участь вже після того, як закоштували японського кулака.

— Еще за скоро, — увіряє Армстронґ, — сказати, чим скінчать ся корейські події. Після всїх відомостий , японське правительство не зможе вгасити сеї поломіни і приневолене буде піти на капіталяцію. Японії прийде ся відмовити ся від приманчивого заміру про японізацію Кореї.

Ся політика Японії тягнеть ся вже від 1910 року, з того часу, як Корея підпала під її вплив.

Стільки подав про події в Кореї др. Армсртонґ.

ПОШУКУЮ

мойого краяна Василя Гевика, з села Кошиловець, повіт Заліщики. Хто би знав де він находить ся, прошу донести на понизшу адресу:

Nykola Tycholiz
23 Fredrick St., Sydney, N. S.

"ЖИДІВСЬКА ПРОПАҐАНДА".

(Допись з Форт Віліям).

Перебуваючи через кілька літ у Ф. В. я мав нагоду познакомитись з тутешними т. зв. українськими „"патріотами", котрі, здаєть ся, ще ніколи в своїм житю не причинили ся нічим добрим для робітничої справи, але шкодити, то дуже богато шкодили. А тому, що они старають ся шкодити тепер "Укр. Роб. Вістям", я позволю собі дещо про згаданих "патріотів" написати. І коли Хвальна Редакція уважає мою допись за відповідну, і єсли она надаєть ся до друку, так прошу її помістити в нашій дорогій часописи. Імен тих згаданих "патріотів" не думаю згадувати, бо думаю, що Форт-Віліямський український загал аж надто добре їх знає.

Коли появились перші числа нашої неоціненої часописи "У. Роб. Вісти", то сьвідомі наші робітники привитали її з великою радістю. Однак найшлись і такі, що привитали нашу одиноку робітничу часопись не так то радісно, а навіть лихо. Декотрі з вище згаданих славнозвісних "патріотів", по перечитаню перших чисел нашої часописи, зараз виступили з підлими брехнями проти "Укр. Роб. Вістий". І помимо того, що осьпівують себе соціялістами (певно такими, що стоять за приватною власністю) і називають себе сьвідомими робітниками та кажуть, що робітнича справа інтересує їх найбільше за всї инші справи на сьвіті, вони виступають як 'критики" проти "У. Р. В.", кажучи, що редактори "У. Р. В." самі дураки, що там нема людий, котріб посідали "які будь" школи чи там науку, щоби можна було їм вірити. Там лише самі такі, що поженились з Жидівками і ширять "жидівську" пропаґанду.

З сего виходить, що, говорячи се між нашими укр. робітниками, згадані "критики" старають ся сим способом шкодити "У. Р. В." і взагалі всьому нашому робітництву. Стаючи в обороні нашої дорогої часописи, я спитаю панів "критиків", що они уважають за "жидівську пропаґанду" в "У. Р. В."? Чи се, що "У. Р. В." на самім початку своєї появи виступили в обороні правди? Чи се Ви, панове "критики" уважаєте за "жидівську пропаґанду"?! Чи ті всї наукові і правдиві статї поміщувані в "У. Р. В." ви також уважаєте за "жидівську пропаґанду"?! Чи правдиві порівнуваня т. Нірінга, над котрими сльози з очий виступають читаючи їх, чи се також є "жидівською пропаґандою", панове "критики"?! Коли так, панове, то ви самі не знаєте, що ви критикуєте, з сеї вашої критики виходить те, що ви так розумієтесь на критиці, як корова на полотні. А коли ви розумієте ся на критиці, то я ще запитаю вас, панове, се: чи редактори англійської робітничої часописи "Вестерн Лейбор Нюс" і редактори многих инших англійських часописий, чи й они також поженились з Жидівками і ширять жидівську пропаґанду?! І чи той робітничий рух, котрий проявляєть ся по цілім сьвіті, по вашій нездоровій думці ніщо инше, лише "жидівська пропаґанда", панове "критики"?! Га?!! Панове "критики"! Загал укр. робітників добре вас знає, що ви за одні, тому я вірю, що прийде пора, коли ті укр. робітники, котрих ви стараєтесь "переконувати" своєю підлою брехнею про якусь там "жидівську пропаґанду", ті самі робітники скажуть вам: проч з посеред нас, підляки! Гоніть від нас на сто бісів, не треба нам таких, як ви, зрадників робітничої кляси!.. А тоді вже за пізно буде каяти ся, панове "критики".

Дорогі Товариші Робітники! Я думаю, що таких "критиків" не бракує між нашими робітниками і в других місцевостях. Тому кличу до вас зі щирим товариським співчутєм: Не вірте тим панкам, тим зрадникам робітничої справи. Їм не ходить о робітничу справу, їм ходить о те, щоби поставити своє невеличке "я" як найвисше, їм ходить о те, щоби затамувати як найскорше робітничий рух, котрий проявляєть ся між робітниками під теперішну хвилю. Вони хотіли би, щоби робітничі справи були залагоджувані так, як пан дописуватель "К. Ф." з Венкувер в своїй дописи в 19 ч. "К. Ф." каже, що він "думає", що кривди робітників можна направляти так, як давнійше направлялось.

Та ми, товариші робітники повинні сказати, що ні! Ми не хочемо, щоби наші кривди полагоджувались так, як дотепер. Дотепер наші кривди полагоджувались буками, тюрмами, вигнанем, шибеницями, кулями, нуждою та найбільшим гнетом — і щоби ми хотіли такого полагоджуваня і на дальше? Я скажу, що ні! і ще раз ні! Я скажу, що робітничі справи мають бути полагоджувані так, як самі робітники схотять, а не так, як хотять наші "критики" і дописувателї "наших" "патріотичних" ґазет.

Тому взиваю вас, дорогі товариші: вступайте громадно в робітничі орґанізації і товариства, читайте робітничі часописи і книжки, не звертайте найменшої уваги на тих, котрі стараються ся вас "переконувати", що в тих часописях ширить ся "жидівська пропаґанда".

Згадаю ще се, що згаданим "критикам", котрі називають себе укр. "патріотами" лише ходить о те, щоби Україна була самостійна, але они не застановляють ся над тим, яке положене укр. селян та робітників повинно бути в тій Україні. Они скорше пристали-б, щоб там вернув ся на "трон" Скоропадський з своєю гетьманською булавою і цілою сворою російських та польських і німецьких дідичів, ніж малоб там бути робітниче правительство. Та ми, укр. робітники, котрі думаємо вертатись до своєї рідної неньки України, коли хочемо волї і поліпшеня нашої долї і долї наших братів, ми повинні хотіти такої України, де-б не було ні пана, ні Івана, де-б не було ні визискувачів, ні визискуваних, а де-б панували рівність і братерство! От якої України, ми, українські робітники повинні бажати!!!

На закінчене, дорогі товариші, я взиваю вас: не оглядайтесь на тих крикунів "патріотів", та не слухайте їх пустенького говореня. Орґанізуйтесь в робітничі орґанізації і ширіть "У. Р. В.", а певно незадовго прийде пора, що ми освободимось від кайдан, котрими нас скували наші гнобителї капіталісти.

Здоровлю всїх читачів. Хай жиють "Українські Робітничі Вісти"!

Пріцко-Сьвічкунів.

Едвард Белямі.

ПРИЧТА ПРО ВОДУ.

Була колись одна дуже суха країна, котрої жителї відчували страшний брак води. І вони нічого иншого не робили, а лише шукали за водою від ранку до ночи і богато з них гинуло, бо не могли її найти.

Однакож в тім краю були деякі люди хитрійші і пильнійші, чим прочі, і вони позбирали богато води там, де другі не могли її найти і імя сих людий було: капіталісти.

І дійшло до того, що мешканці тої країни прийшли до капіталістів і благали їх, аби вони дали їм напити ся води, яку призбирали, бо їх спрага була болюча. Але капіталісти відповідали їм словами: "Ідіть ви дурні люди! Чому ми мали-б дати вам води, що ми її назбирали, коли тоді ми сталиб ся рівні вам і згинули-б з вами. Однакож слухайте, що ми зробимо для вас: будьте нашими слугами, а будете мати воду".

І люди сказали: "Лиш дайте напити ся, а будемо вашими слугами, ми і наші діти". І так стало ся.

Бо капіталісти були люди тямущі і мудрі під той час. Вони порозділювали людий, що були у них за слуг, у відділи з капітанами і офіцирами і одних поставили коло жерел черпати воду, инших заставили носити воду, а ще инших післали шукати за новими жерелами. І всю воду казали зносити у одно місце, звідки люди, а навіть слуги капіталістів мали брати воду. І сказали капіталісти до народу:

"Слухайте! За кожде ведро води, що ви нам принесете, аби ми виляли його у кадку, яка є ринком, ми дамо вам цента, але за кожде ведро, яке ми витягнемо, аби ви мали що пити і ваші жінки і ваші діти, ви маєте дати нам два центи, а ся ріжниця буде нашим зиском, бо-ж бачите, що як би не сей зиск, то ми би не робили для вас такої вигоди і ви всї мусїли-б погинути".

І людям здавало ся, що се добре, бо вони були тупі на розум і через много днів вони пильно носили воду до кадки і за кожде ведро, яке вони принесли, капіталісти давали їм цента, але слухайте, за кожде ведро, яке капіталісти витягли з кадки аби дати його народови, народ платив два центи. І по якімсь часї кадка з водою, тоб-то ринок, переповнила ся, бо-ж за кожде ведро, яке люди вляли в кадку, вони діставали лише стільки, що могли вже купити лише пів ведра. І з причини надвижки, яка лишала ся з кождого ведра, кадка переповнила ся, бо народ був численний, а капіталістів було лиш кілька і вони не могли пити більше, чим другі. З тої причини кадка переповнила ся.

І коли капіталісти побачили, що вода переливає ся, то сказали до народу:

"Чи не бачите, що кадка, тоб-то ринок, переливає ся Тому сідайте і будьте терпеливі, бо не будете тепер носити води, поки кадка не буде випорожнена".

Однакож коли люди не діставали вже більше центів від капіталістів за ношене води, то й не могли купувати води, бо не мали за що. І капіталісти зажурили ся, коли побачили, що не мають більше зиску, бо ніхто не купував води. І вони розіслали слуг своїх по горах, долинах і закутинах, щоб вони голосили:

"Коли є хто прагнучий, нехай іде до кадки і купує від нас воду, бо вода переливає ся".

Самі капіталісти говорили поміж собою: "Дивіть ся, часи погані; мусимо оголошувати".

Однакож люди відповідали кажучи:

"Як можемо купувати, коли ви нас не наймаєте? Як инакше можемо ми набути гроші, аби було за що купувати? Тому наймайте нас, як перше, і ми радо будемо купувати воду, бо ми терпимо спрагу, і не будете потребувати оголошуваня".

Однакож капіталісти відповіли народови:

"Ми маємо наймати вас, аби ви носили воду до кадки, то-б то до ринку, коли вона вже й так переливає ся? Розкупіть вперед воду, а коли кадка випорожнить ся через ваше куповане, то тоді ми вас знов наймемо".

І так стало ся, що коли капіталісти не наймали більше людий до ношеня води, то люди не могли купувати води, яку назносили, а що люди не могли купувати більше води, яку самі позносили, то капіталісти більше не наймали їх до ношеня води. І розійшла ся по усїх усюдах вістка: "Се кріза".

І спрага народа була страшна, бо тепер вже не було так, як за давних часів, коли земля була свобідна і всякий міг шукати води для себе. Тепер капіталісти забрали вже всї жерела і керниці і водотяги і посудину і ведра так, що вже жаден чоловік не міг дістати води ні звідки инакше як з кадки, то-б то з ринку. Люди негодували на капіталістів і говорили:

"Ади, з кадки переливає ся вода, а ми гинемо зі спраги. Давайте нам води, аби ми не гинули".

Та капіталісти відповіли:

"Не буде так. Вода наша. Ви не будете її пити, як не купите її за гроші".

І потвердили се присягою, кажучи своїм звичаєм: "що бізнес то бізнес".

Все-ж таки капіталісти занепокоїли ся тим, що люди не купували більше води і через те не приносили їм більше доходів, і вони заговорили поміж собою:

"Здаєть ся, що наші доходи зробили край нашим доходом і через ті доходи, які ми набули, неможливо вже мати більше доходів. І як же се стало ся, що наші доходи стали для нас безкорисними, а наші набутки роблять нас нуждарями? Треба післати за віщунами, нехай нам се витолкують". І післали за ними.

Віщуни же були люди вправні в крутій бесїдї, які держали руку з капіталістами з причини їх води, аби могли її вживати і жити, вони і їх діти. І вони говорили за капіталістів до народу і були їх повіренниками, бо капіталісти не були людьми бистрого розуму, анї легкої вимови.

І капіталісти зажадали від віщунів ,аби вони витолкували їм сю справу, з якої се було причини, що люди не купували більше води, хотяй кадка була повна. І деякі з віщунів відповіли, кажучи: "Се є з причини надпродукції".

А инші сказали: "Се є переповнене ринку". Однакож значіне обох тих слів є однаке. А ще инші сказали: "Ні, се є з причини плям на сонци". А ще инші відповіли, говорячи: "Се не є ні з причини переповненя ринку, анї з причини плям на сонци, що настало се лихо, се є з причини браку довіря".

І коли так віщуни своїм звичаєм спорили поміж собою, мужі доходів дрімали і спали, а коли побудили ся, сказали до віщунів:

"Досить вже. Ви говорили до нас потішаючо. Тепер йдіть і подібно потішаючо говоріть до народу, аби він сидів тихо та не закаламучував нашого спокою".

Однакож віщуни, а навіть мужі всестороннього знаня, — бо деяких і так називали, — не мали охоти іти поміж народ, боячи ся, аби народ не укаменував їх, бо народ їх не любив. І сказали до капіталістів:

"Панове, се є Тайна нашої штуки, що коли люди є ситі і непрагнучі і спокійні, то тоді вони находять відраду у наших словах так само, як ви. Однакож коли вони прагнучі і голодні, то не находять у наших словах відради, а радше кплять собі з нас, бо здаєть ся, що коли чоловік ненасичений, то наша мудрість виглядає йому пустою".

Та капіталісти сказали:

"Ідіть! Чи-ж ви не є нашими повіренниками".

(Дальше буде).